

## СЦЕНА ПЪРВА

Петра и Каменъ

Селска кръчма. Маси, столове. По скамейките нѣколко кувара. Бурна нощъ. Чува се завиването на вѣтъра, плисъка на дъжда. Отъ време на време, въ началото по-рѣдко, къмъ срѣдата и края на действието все по-често, трѣсъци на грѣмотевица. Въ паузитѣ—кучи лай.

КАМЕНЪ. Налея още едно шише отъ червеното, Петро... Ха така!.. Седни сега да си поприказваме още, до като дойдатъ... Ще си пийна та да се знае кога, съмъ си дошалъ дома... Дома, атъ хоомъ по английски.. Тая дума е на голѣма почитъ у тѣхъ... Атъ хоомъ...

ПЕТРА. На здраве, батъ Камене!... Добре си дошалъ!

КАМЕНЪ. Петнайсетъ години отъ ка съмъ излѣзалъ отъ тука, гълъбче!... Ха, на здраве ти и на тебе... Петнайсетъ години... Избѣгахъ момче, а сега... вижъ ме (смѣе се). Брадясалъ, космасалъ, почервенѣлъ като керемиди... Извисочилъ съмъ се и майка не би ме познала ако ѝ не кажа...

ПЕТРА. И де ходи, батъ Камене?

КАМЕНЪ. Кжде не съмъ ходилъ? Половината свѣтъ съмъ избиколилъ... по всички земи... да не ги изреждамъ... Какво не съмъ видѣлъ, Петро? Морета, градове, фабрики, мини, параходи... Летѣлъ съмъ и съ аеропланъ.

ПЕТРА. Боже! И съ аеропланъ си летѣлъ! Страшно ли е?

КАМЕНЪ. Ха, страшно! Дори никакъ... Понѣкога съмъ си мислѣлъ за тука, за село... Какъ ли се е промѣнило всичко? А то, ей Богу, сжщото... на всѣкжде и на село... Ка видѣхъ днеска дѣдо Вълчевата изкривена